

MOLÍ DE VENT,

La imatge, potser, més coneguda de barri (foto: Núria Casanellas)

TRENTA ANYS DE BARRI

Associació de Veïns del Molí de Vent

Parlar del origen del barri del Molí de Vent és remuntar la història tant sols trenta anys. Potser alguns més si tenim en compte la construcció l'any 1964 de l'escola Sant Bonaventura. De fet però, avui encara, el territori denominat com a barri del Molí de Vent observa i vetlla amb orgull els vestigis d'un passat relacionat evidentment amb el conreu de la terra. Masies com les de Mas d'en Seró, d'en Dimes o la del Molí de Vent han anat essent testimonis durant desenes d'anys de la transformació que ha sofert el nostre territori, passant de ser camps amb vinya, cereals, ametllers i garrofers, a ésser ocupats per vivendes unifamiliars, blocs de pisos o espais públics. A llarg dels darrers trenta anys, però, la transformació urbana del nostre barri ha estat total i actualment s'estan projectant les darreres edificacions i intervencions urbanes d'importància.

Diferents espais del barri del Molí de Vent

(fotos: Nària Casanellas)

A bans però de parlar de l'actualitat del Molí de Vent, és saludable realitzar un breu recorregut històric pel que han estat aquests trenta anys.

En l'edició del dia 24 de febrer de 1968 del *Diario de Villanueva* y la *Geltrú* hi apareix el que podria ser el primer article periodístic sobre el barri. El diari es feia ressò de la necessitat de construir un pou d'aigua per abastir les 500 vivendes que es començaven a edificar. Els sis blocs coneguts popularment a tota la ciutat com *Esmeralda*, s'alçaven a la banda esquerra d'una línia traçada artificialment sobre el territori seguint la part ja edificada de l'aleshores calle del General Yagüe, actual avinguda de Francesc Macià. Cal remarcar que el pas de persones i vehicles per aquest lloc en aquells primers anys de barri es feia baixant a la llera del Torrent de Sant Joan, ja que el pont no es va començar a construir fins a les primeries de l'any 1969. Recordem que cinc anys abans ja s'havia inaugurat el col·legi dels Franciscans.

I com era d'esperar, els primers habitants d'aquest sector tan allunyat aleshores del centre de la ciutat començaren a demanar pel barri serveis tant bàsics com l'enllumenat públic, tal i com consta en una carta al director del *Diario de Villanueva* del dia 15 de novembre de 1969. Es pot dir doncs, que aquí s'iniciava d'alguna manera el treball per aconseguir, de mica en mica, una qualitat de vida òptima per una zona de la ciutat tractada durant molts anys amb cert to pejoratiu entre la resta de ciutadans de Vilanova i la Geltrú i que ha esdevingut amb el temps un barri modern i urbanísticament molt diferent dels de la resta de la ciutat.

Cal valorar doncs, amb la perspectiva d'aquests 30 anys de barri, què és el que hem aconseguit, i més en un moment en què s'estan definint els projectes dels darrers espais edificables. Però, voldrà dir això que ja estarà tot fet? Tenim ja en aquest moment el barri que volem? Evidentment, el no és rotund. Un barri no necessita tant sols d'elements urbanístics per poder apreciar una bona qualitat de vida, sinó que ha de saber conjugar amb coherència i equitat el caràcter de la gent i l'espai vital on trobar-hi tot allò que la fa sentir bé. És bo tenir cases confortables amb jardí, façanes netes, carrers amples i parcs públics amb bon estat de salut, però no només així es pot configurar el nostre *modus vivendi* en aquest tombant de segle.

El creixement del nostre barri s'ha accelerat, sobretot en el darrer decenni, i això ha motivat un interès creixent dels veïns per participar en el disseny del mateix. Són clars els exemples de la intervenció en el projecte de *Mas Serò*, sorgida de la mateixa necessitat dels veïns per minimitzar l'impacte de la construcció massiva d'un espai de gran valor paisatgístic, o la proposta de recuperació del *Torrent de Sant Joan*, projecte que naixia des de la pròpia associació de veïns del barri. Ambdós han suposat un esforç de negociació per tal d'arribar al major consens possible, intentant evitar estridències i sense posar per davant dels interessos comunitaris els interessos personals.

Tot això denota un canvi d'actitud, una adaptació de la nostra manera de viure a un entorn molt maltractat. Ja que en èpoques anteriors no es va saber respectar el medi natural i urbà com a primer

pas cap a un sistema de vida més coherent amb l'entorn, cal que ara recuperem amb totes les energies aquells espais, encara que pocs, on encara és possible interrelacionar natura i ciutat. Cal potenciar, doncs, la recuperació d'espais tant significatius a nivell geogràfic pel propi barri. Així, projectes com el del *Torrent de Sant Joan*, la preservació de la pineda que envolta la majestuosa masia de *Mas Seró* o l'edifici de la masia d'en *Dimes*, ens han de fer conscients que tenim la gran oportunitat de conservar el medi més immediat per llegar-ho als que ens succeiran.

Prendre la mesura correcta del que necessitem per viure ens ajudarà molt positivament a valorar el que tenim, a respectar-ho i, per tant, a estimar-ho. Des del propi barri hem de lluitar perquè els nostres carrers estiguin nets i la gent se senti tranquil·la passant-hi, els parcs i els jardins estiguin ben cuidats, però sobretot hem de lluitar perquè tothom pugui participar de la gestió del que l'envolta, exigint quantes coses no es facin com caldria i generant accions per millorar les que ja ens hem trobat fetes.

Prendre partit en aquesta tasca donarà a la gent del nostre barri i de tota la ciutat motius per creure que hem sabut superar conjuntament i positivament un període molt important de la nostra història recent, vigilant, com ho feren els primers habitants del barri ja fa trenta anys, que tot creixement sigui coherent i assumible per l'entorn.

Trenta anys de la nostra història s'ho mereixen. El que deixarem fet per al futur també. ■